

Arrest

nr. 86 817 van 4 september 2012
in de zaken X en X

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 3 juni 2011 het Rijk binnen en dienden op 6 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 18 april 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De onderhavige beroepen zijn gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw Y. R. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst, geboren te Deshop (Chamdo) in de Volksrepubliek China. U vroeg op 6 juni 2011 asiel aan in België, samen met uw zoon R. T. (O.V.6.823.876). Volgens uw verklaringen kende uw familie in Lhasa problemen in de periode van de onlusten in maart 2008. U en uw zoon zouden hebben deelgenomen aan de manifestaties van 2008 en daardoor problemen hebben gekend. U zou daar dikwijls zijn over ondervraagd. Ook was er een verwant die vanuit India bij uw familie op bezoek kwam in Tibet. Omdat hij een ex-politieke gevangene zou zijn, kwam uw familie verder in de problemen. Later, in 2010, werkte uw zoon als reisbegeleider. Hij begeleidde een groep Nederlanders die ergens aan de grens met Nepal de slogan 'Free Tibet' riepen, waardoor hij problemen kreeg met de Chinese autoriteiten. U en uw zoon verlieten daarom samen Tibet op illegale wijze. U reisde tot in de grensstad Dram ('Zangmu'). Daarna reisde u in de ochtend te voet naar de Nepalese kant van de grens van waar u met een bus naar Boudha, een Tibetaanse wijk in de stad Kathmandu, reisde waar u diezelfde avond aankwam. In Nepal had u een kennis, W. genaamd. U verbleef in Boudha verschillende maanden bij die persoon. Daarna reisde u, samen met uw zoon, naar Europa op basis van valse Nepalese paspoorten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart voor, uitgegeven in het jaar 2009. Uw zoon legde ook verschillende foto's, een schoolattest, een werkkaart, een kopie van een 'hukou' (familieregistratie), een poststuk en een attest uit Nepal neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt dat u er niet in slaagt om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U stelt het CGVS in de onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op de wijze waarop u uw land van herkomst verliet, op de periode en de plaats waar u nadien verbleef, op het statuut dat u daar eventueel had en op de manier waarop u nadien naar Europa reisde. Aangezien uw relaas noodzakelijkerwijze verbonden is met deze zaken, kan ook hierover geen duidelijk beeld bestaan.

Vooreerst komt uw relaas als weinig geloofwaardig over. Wat betreft de manifestatie van 2008, verklaart u dat u en uw zoon in maart 2008 deelnamen aan manifestaties in Lhasa waardoor jullie problemen zouden kennen met de Chinese overheid. Het CGVS moet vaststellen dat deze eventuele problemen of vrees voor problemen niet ernstig kan worden genomen. Immers legt zowel u als uw zoon een identiteitskaart voor die is uitgegeven ná maart 2008, zijnde in mei 2009 en januari 2010 (zie kopie van 1 documenten, groene map). Dat u enerzijds verklaart problemen te zullen kennen met de Chinese overheid wegens deelname aan manifestaties in maart 2008, en anderzijds een identiteitskaart voorlegt die door diezelfde overheid is uitgegeven ná die manifestaties, komt weinig geloofwaardig over. Ook in de kopie van de 'hukou' die u voorlegt, staan administratieve stempels die dateren van ná maart 2008. Bij het voorleggen van al deze documenten hebt u nergens enige opmerking gemaakt die zou verwijzen naar bepaalde moeilijkheden die u hebt gekend bij het verkrijgen van deze documenten, noch de identiteitskaart, noch de 'hukou'. Verder merkt het CGVS nog op dat uw zoon verklaarde problemen te hebben gekend wegens zijn werk als reisbegeleider, wat door het CGVS in de beslissing ten aanzien van uw zoon ook ernstig in twijfel wordt getrokken (zie beslissing van uw zoon, blauwe map). Wat er ook van zij, uw deelname aan een betoging in het jaar 2008 (maart) als basis voor een vlucht op het einde van het jaar 2011, doet afbreuk aan de beweerde vrees die u kende voor de Chinese overheid, u bleef nog meer drie jaar in Tibet alvorens te vluchten. Ten slotte verwees u naar een bezoek van een verwant uit India wat u ook problemen veroorzaakte. U legde hier geen enkel document van voor en gezien de ongeloofwaardigheid van alle andere verklaringen (zie boven en verder), komen ook deze verklaringen weinig overtuigend over.

Daarnaast leggen u en uw zoon verschillende tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen. Ten eerste zijn de verklaringen van uw zoon over de reis van Dram naar Boudha tegenstrijdig aan uw verklaringen over diezelfde reis. Nochtans beweren jullie die reis samen te hebben gemaakt. Uw zoon verklaart dat jullie de trip van Dram naar Nepal startte in de ochtend en dat u aankwam wanneer het donker werd (zie gehoorverslag CGVS p.3). Jullie verbleven dan één nacht in een huis van de smokkelaar en de dag nadien namen jullie een vrachtwagen naar Boudha. Hij verklaart verder dat u nadien per vrachtwagen verder reisde. In die vrachtwagen, in de cabine, zaten u, uw zoon en de chauffeur en de reis duurde drie of vier uur (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 11). Jullie kwamen in Boudha aan nadat het donker werd. Nadat die vrachtwagen jullie afzette, wandelden jullie, volgens uw zoon, even verder en dan ontmoette u N., een kennis van u (zie gehoorverslag CGVS p.18). Uzelf verklaart daarentegen dat u de trip van Dram naar Nepal begon in de ochtend en dat jullie reeds in de namiddag aankwamen in Nepal (Tatopani) alwaar

jullie diezelfde dag een bus naar Boudha namen (zie gehoorverslag CGVS p.4). U kwam aan in Boudha toen het al zeer donker was, het was al héél laat (zie gehoorverslag CGVS p.5). Aldus zouden jullie volgens u in één dag van Dram naar Boudha zijn gereisd, terwijl jullie volgens uw zoon die reis in twee dagen hebben gemaakt. U verklaart nadien per bus te zijn verder gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.10). U geeft aan dat in die bus zeven of acht andere mensen zaten. Bij jullie aankomst met die bus in Boudha kwam W. jullie ophalen nadat u hem eerst had opgebeld (zie gehoorverslag CGVS p.11). Omwille van deze tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw zoon, werd jullie gevraagd een kleine schets te maken van het voertuig waarmee jullie van aan de grens naar Boudha reisden (zie bijlagen gehoorverslagen CGVS). Daaruit blijkt duidelijk dat jullie een ander voertuig voor ogen hadden, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie verklaring samen van aan de grens naar Boudha te hebben gereisd, volledig ondermijnt. Ten tweede zijn ook uw verklaringen over uw verblijf in Boudha tegenstrijdig aan de verklaringen van uw zoon over datzelfde verblijf. Nochtans beweren jullie samen te hebben verbleven in Boudha gedurende die maanden. Zo verklaart uw zoon dat u in een gehuurd huis verbleef, dat werd gehuurd via uw kennissen (zie gehoorverslag CGVS p.8). De naam van die zakenpartner kent hij niet. In elk geval zou u, als moeder, de huur voor dat huis betaald hebben. Het gehuurde huis bestond volgens uw zoon uit een kamer, een keuken en badkamer, meer niet (zie gehoorverslag CGVS p.9). Voor jullie in dat huis verbleven, hadden jullie één nacht in het huis van de kennissen van u verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.11). Nadien verbleven jullie, volgens uw zoon, in het gehuurde huis tot aan uw vertrek uit Kathmandu. Uzelf verklaart daarentegen dat jullie tot aan jullie vertrek naar Europa in Nepal verbleven bij W., de kennis van u (zie gehoorverslag CGVS p.5). U verbleef er, volgens u, in een appartement met in totaal zeven kamers, wat niet overeenkomt met de verklaringen van uw zoon. Ten derde verklaart uw zoon dat een persoon N. een smokkelaar voor jullie regelde (zie gehoorverslag CGVS p.13). U zou, volgens uw zoon, N. kennen. Echter verklaart uzelf dat u in Nepal een persoon W. kende, bij wie jullie verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.7). Volledigheidshalve werd u gevraagd of u in Nepal iemand kende met de naam N.. U dient dan aan te geven dat u niemand met die naam kende. Dat u en uw zoon dezelfde persoon onder een andere naam zouden kennen is niet geloofwaardig. Ten slotte merkt het CGVS op dat de verklaringen van uw zoon over diens verblijf in Boudha op zich al niet overtuigend zijn, zoals blijkt in de beslissing van uw zoon (zie beslissing zoon, blauwe map).

Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vlucht, samen met uw zoon, vanuit Tibet, via Dram, naar Nepal, bestaat het vermoeden dat u de Volksrepubliek China verliet met een eigen paspoort. Het voorleggen van een eigen paspoort zou uw asielaanvraag, volgens hetwelke u problemen kende met de Chinese overheid, ernstig in twijfel trekken, hetgeen de reden kan zijn waarom u uw paspoort achterhoudt. Dit vermoeden wordt in elk geval verder ondersteunt door volgende vaststellingen. Zo blijkt dat u amper enige kennis hebt van de documenten waarmee u naar België zou zijn gereisd, wat er op kan wijzen dat u uw Chinees paspoort gebruikte om naar Europa te komen. Zo weet u niet onder welke naam u naar Europa reisde (zie gehoorverslag CGVS p.8). U reisde met een vals paspoort maar u wist niet welke naam daar op stond. U weet evenmin welk soort visum er in dat paspoort zat of met welke maatschappij u naar hier vloog (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gezien de huidige strenge en individuele controles op de internationale luchthavens, minstens bij het binnenkomen van de Schengenzone, is het niet geloofwaardig dat u niet meer details kende van het valse paspoort waarmee u reisde om op eventuele vragen van de douanediens te kunnen antwoorden. In die context is het ook volledig ongeloofwaardig dat uw zoon verklaarde dat hij het paspoort waarmee hij reisde nooit zelf in handen had, zelfs niet aan de douanecontrole (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Verder stelt het CGVS ook vast dat u, noch uw zoon, niet in het bezit zijn van een 'green book'. Dit is nochtans een belangrijk document voor de Tibetanen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat dit een document is dat is uitgegeven door de Tibetaanse overheid in ballingschap aan personen van Tibetaanse afkomst. Op basis van dit document wordt een soort 'taks' geheven binnen de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Het document kan zelfs op het 'Bureau van Tibet' in Brussel, België of in Kathmandu, Nepal verkregen worden. Uw zoon verklaart dat jullie geen kans kregen omdat u vanuit Nepal rechtstreeks naar hier kwam (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit houdt dan ook geen steek. U was immers verschillende maanden in de Tibetaanse wijk Boudha in Kathmandu én u was verschillende maanden in België alvorens uw gehoor op het CGVS werd georganiseerd. Bovendien merkt het CGVS nog op dat u zich niet liet registreren bij de 'Nelen Khang' ("Reception Centre") in Kathmandu en dat u niet naar India ging, alwaar de Dalai Lama en de Tibetaanse regering in ballingschap zijn gevestigd, en waar het overgrote deel van de Tibetaanse vluchtelingen naar toe gaat. Uw zoon stelt dat de smokkelaar u snel naar buitenland kon brengen en dat u daarom niet naar India

kon gaan (zie gehoorverslag CGVS p.3). Dat jullie, in Nepal verblijvende, niet van de mogelijkheid gebruik maakten om via de "Reception Centra" naar India te gaan alwaar u dan een audiëntie met de Dalai Lama zou krijgen klinkt op zijn minst bevreemdend gezien het grote belang dat de Dalai Lama in het leven van de Tibetanen inneemt en de wetenschap dat bijna 100% van de Tibetanen zich laat registreren in de 'Nelen Khang' bij aankomst in Nepal.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat u een termijn van minstens twee weken werd gegeven om een extra document ter staving van uw verklaringen aan te brengen. U werd expliciet gevraagd enig bewijs voor te leggen van jullie verblijf in Nepal (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 11). Na het gehoor op het CGVS voegen jullie een brief toe, opgemaakt op briefpapier van een klooster in Kathmandu. Daarop staat geschreven dat jullie samen in Nepal verbleven. Echter gezien de hierboven beschreven tegenstrijdige verklaringen, kan dit document op zich niet overtuigen, des te meer daar niet duidelijk is wie dit document heeft opgesteld. Het vermelden van een telefoonnummer om het CGVS contact te laten opnemen is niet voldoende. Het is enerzijds niet de taak van het CGVS om documenten ten voordele van u te verzamelen en het kan anderzijds niet overtuigen indien iemand aan de telefoon het CGVS louter zou vertellen dat jullie samen in Nepal waren. Hoe dan ook, dit document stelde dat jullie samen vijf maanden bij W. verbleven, wat niet overeenkomt met de verklaringen van uw zoon dat jullie in een gehuurd huis verbleven. De brief doet niet meer dan louter uw verklaringen bevestigen. De documenten die u wel voorlegde, zijnde identiteitsdocumenten uit de Volksrepubliek China en foto's, kunnen bovenstaande bevindingen niet in positieve zin ombuigen. Ze bevestigen louter uw identiteit, meer niet.

Het CGVS verwijst ten slotte nog naar de asielaanvraag van uw zoon ten aanzien van wie eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming werd genomen op basis van gelijkaardige bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mijnheer T. R. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst, geboren te Lhasa in de Volksrepubliek China. U vroeg op 6 juni 2011 asiel aan in België, samen met uw moeder R. Y. (O.V.6.823.872). Volgens uw verklaringen kende uw familie in Lhasa problemen in de periode van de onlusten in maart 2008. U en uw moeder zouden hebben deelgenomen aan de manifestaties van 2008 en daardoor problemen hebben gekend. Zo werd uw moeder dikwijls ondervraagd daarover. Ook was er een verwant van moederszijde die vanuit India bij uw familie op bezoek kwam in Tibet. Omdat hij een ex-politieke gevangene zou zijn, kwam uw familie verder in de problemen. Later, in 2010, werkte u als reisbegeleider. U begeleidde een groep Nederlanders die ergens aan de grens met Nepal de slogan 'Free Tibet' riepen. Ook daardoor kreeg u problemen met de Chinese autoriteiten. U en uw moeder verlieten daarom samen Tibet op illegale wijze. U reisde tot in de grensstad Dram ('Zangmu'). Daarna reisde u te voet naar de Nepalese kant van de grens van waar u met een vrachtwagen naar Boudha, een Tibetaanse wijk in de stad Kathmandu, reisde. In Nepal had uw moeder een kennis, N. genaamd. U verbleef in Boudha verschillende maanden in een gehuurd appartement. Daarna reisde u, samen met uw moeder, naar Europa op basis van valse Nepalese paspoorten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart voor, uitgegeven in het begin van 2010, verschillende foto's, een schoolattest, een werkkaart, een kopie van een 'hukou' (familieregistratie), een poststuk en een attest uit Nepal.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt dat u er niet in slaagt om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U stelt het CGVS in de onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op de wijze waarop u uw land van herkomst verliet, op de periode en de plaats waar u nadien verbleef, op het statuut dat u daar eventueel had en op de manier waarop u nadien naar Europa reisde. Aangezien uw relaas noodzakelijkerwijze verbonden is met deze zaken, kan ook hierover geen duidelijk beeld bestaan.

Vooreerst komt uw relaas als weinig geloofwaardig over. Wat betreft de manifestatie van 2008, verklaart u dat u en uw moeder in maart 2008 deelnamen aan manifestaties in Lhasa waardoor jullie problemen zouden kennen met de Chinese overheid. Het CGVS moet vaststellen dat deze eventuele problemen of vrees voor problemen niet ernstig kan worden genomen. Immers legt zowel u als uw moeder een identiteitskaart voor die is uitgegeven ná maart 2008, zijnde van mei 2009 en januari 2010 (zie kopie van 1 documenten, groene map). Dat u enerzijds verklaart problemen te zullen kennen met de Chinese overheid wegens deelname aan manifestaties in maart 2008, en anderzijds een identiteitskaart voorlegt die door diezelfde overheid is uitgegeven ná die manifestaties, komt niet geloofwaardig over. Ook in de kopie van de 'hukou' die u voorlegt, staan administratieve stempels die dateren van na maart 2008. Bij het voorleggen van al deze documenten hebt u nergens enige opmerking gemaakt die zou verwijzen naar bepaalde moeilijkheden die u hebt gekend bij het verkrijgen van deze documenten, noch de identiteitskaart, noch de 'hukou'. Wat betreft uw werk als reisbegeleider, merkt het CGVS nog op dat u in het begin van het gehoor op het CGVS stelt dat u samen met uw moeder Tibet verliet en dat dit uw eerste keer in Dram was (zie gehoorverslag CGVS p.2 en 3). Vandaar dat u niet duidelijk wist te vertellen of Dram wel in Tibet was. Later tijdens datzelfde gehoor verklaart u nochtans dat u wél al eerder in Dram was, waar u werkte als reisbegeleider (zie gehoorverslag CGVS p.17). Immers aan de grens in Dram, in een klein dorpje even verder, zouden de Nederlanders (die u begeleidde) 'Free Tibet' hebben geroepen. Aldus legt u tegenstrijdige verklaringen af. Daarbij merkt het CGVS nog op dat, indien u werkelijk als reisbegeleider in Tibet hebt gewerkt, het merkwaardig is dat u niet duidelijk kan aangeven waar Dram precies zou liggen. U verklaart daarbij dat u werd gearresteerd maar weer werd vrijgelaten en blijkbaar verliet u Tibet pas een viertal maanden later (zie gehoorverslag CGVS p.17), hetgeen uw beweerde vrees ten aanzien van de Chinese overheid omwille van dit incident ondermijnt.

Daarnaast leggen u en uw moeder verschillende tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen. Ten eerste zijn uw verklaringen over uw reis van Dram naar Boudha tegenstrijdig aan de verklaringen van uw moeder over diezelfde reis. Nochtans beweren jullie die reis samen te hebben gemaakt. U verklaart dat u de trip van Dram naar Nepal startte in de ochtend en dat u aankwam wanneer het donker werd (zie gehoorverslag CGVS p.3). U verbleef dan één nacht in een huis van de smokkelaar en de dag nadien namen jullie een vrachtwagen naar Boudha. Later tijdens het gehoor werd u gevraagd meer details van die reis te vertellen. U stelt dat u rond de bergen ging en beneden aankwam in Nepalese kleding. Aangemoedigd om daar iets meer over te vertellen, herhaalt u hetgeen u net kwam te zeggen waar u aan toevoegt dat u niet buiten kwam en dat u niets kan bedenken (zie gehoorverslag CGVS p.10). Deze verklaringen geven de indruk dat u deze beweerde reis niet hebt gemaakt. U verklaart verder dat u nadien per vrachtwagen verder reisde. In die vrachtwagen, in de cabine, zaten u, uw moeder en de chauffeur en de reis duurde drie of vier uur (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 11). U kwam in Boudha aan nadat het donker werd. Nadat die vrachtwagen jullie afzette, wandelde u even verder met uw moeder en dan ontmoette u N., de kennis van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p.18). Uw moeder verklaart daarentegen dat u de trip van Dram naar Nepal begon in de ochtend en dat jullie reeds in de namiddag aankwamen in Nepal (Tatopani) alwaar jullie diezelfde dag een bus naar Boudha namen (zie gehoorverslag CGVS p.4). U kwam aan in Boudha toen het al zeer donker was, het was al héél laat (zie gehoorverslag CGVS p.5). Aldus zouden jullie volgens uw moeder in één dag van Dram naar Boudha zijn gereisd, terwijl jullie volgens u die reis in twee dagen hebben gemaakt. Uw moeder verklaart nadien per bus te zijn verder gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uw moeder geeft aan dat in die bus zeven of acht andere mensen zaten. Bij jullie aankomst met die bus in Boudha kwam W. jullie ophalen nadat u hem eerst had opgebeld (zie gehoorverslag CGVS p.11). Omwille van deze tegenstrijdige verklaringen tussen uw moeder en u, werd jullie gevraagd een kleine schets te maken van het voertuig waarmee jullie van aan de grens naar Boudha reisden (zie bijlagen gehoorverslagen CGVS). Daaruit blijkt duidelijk dat jullie een ander voertuig voor ogen hadden, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie verklaring samen van aan de grens naar Boudha te hebben gereisd, volledig ondermijnt. Ten tweede zijn ook uw verklaringen over uw verblijf in Boudha tegenstrijdig aan de verklaringen van uw moeder over datzelfde verblijf. Nochtans beweren jullie samen te hebben verbleven in Boudha gedurende die maanden. Zo verklaart u dat u in een gehuurd huis verbleef, dat werd gehuurd via de kennissen van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p.8). De naam van die zakenpartner kent u niet. In elk geval zou uw moeder de huur voor dat huis betaald hebben. Het gehuurde huis bestond volgens u uit een kamer, een keuken en badkamer, meer niet (zie gehoorverslag CGVS p.9). Voor u in dat huis verbleef, had u één nacht in het huis van de kennissen van uw moeder verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.11). Nadien verbleef u in het gehuurde huis tot aan uw vertrek uit Kathmandu. Uw moeder verklaart daarentegen dat jullie tot aan jullie vertrek

naar Europa in Nepal verbleven bij W., de kennis van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p.5). U verbleef er, volgens uw moeder, in een appartement met in totaal zeven kamers, wat niet overeenkomt met uw verklaringen. Ten derde verklaart u dat een persoon N. een smokkelaar voor u en uw moeder regelde (zie gehoorverslag CGVS p.13). Uw moeder zou N. kennen. Echter verklaart uw moeder dat ze in Nepal een persoon W. kende, bij wie jullie verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.7). Gevraagd aan uw moeder of ze in Nepal iemand kende met de naam N. dient ze aan te geven dat ze niemand met die naam kende. Dat u en uw moeder dezelfde persoon onder een andere naam zouden kennen is niet geloofwaardig.

Voorts zijn uw verklaringen over uw verblijf in Boudha op zich al niet overtuigend. Zo verklaart u een soort tante, iemand van hetzelfde geboortedorp als uw moeder, te hebben in Nepal, maar ondanks uw verblijf van ongeveer vijf maanden in Nepal, zou u haar niet hebben ontmoet (zie gehoorverslag CGVS p.8). Ondanks dat verblijf van vijf maanden in 'Boudha', weet u over Boudha enkel te zeggen dat er een 2 'stupa' staat (zie gehoorverslag CGVS p.8). U kan geen naam geven van de kloosters die er zijn, u weet zelfs niet te zeggen of het een dorp of een stad is, noch weet u ongeveer waar in Nepal dat ligt. Nochtans is Boudha een wijk binnen de hoofdstad Kathmandu. Een algemene verwijzing naar winkels en kloosters is zeer pover als beschrijving van een plaats waar u vijf maanden zou hebben verbleven alvorens naar Europa te komen. Het is ook opmerkelijk dat u geen idee hebt van de waarde tussen het Chinese geld en het Nepalese geld, dit ondanks dat uw moeder bij jullie aankomst in Nepal geld zou hebben gewisseld en u verschillende maanden in Nepal verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uiteindelijk wordt u tien minuten tijd gegeven om iets overtuigends over uw verblijf in Boudha te vertellen, maar u komt wederom niet verder dan het verwijzen naar de 'stupe' en de 'kora' (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vlucht vanuit Tibet, via Dram, naar Nepal, bestaat het vermoeden dat u de Volksrepubliek China verliet met een eigen paspoort. Het voorleggen van een eigen paspoort zou uw asielrelaas, volgens hetwelke u problemen kende met de Chinese overheid, ernstig in twijfel trekken, hetgeen de reden kan zijn waarom u uw paspoort achterhoudt. Dit vermoeden wordt in elk geval verder ondersteunt door volgende vaststellingen. Ten eerste blijkt dat u amper enige kennis hebt van de documenten waarmee u naar België zou zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.13 en 14), wat er op kan wijzen dat u uw Chinees paspoort gebruikte om naar Europa te komen. U verklaart dat u met een vals Nepalees paspoort reisde onder de naam T. S.. Echter de geboortegegevens van dat paspoort kent u niet en evenmin weet u met welk soort visum u naar Europa reisde. U weet ook niet in welk Europees land u zou zijn aangekomen. Dit is niet geloofwaardig. Vooreerst bent u een opgeleide jongeman die zelfs Engels zou kennen (zie gehoorverslag CGVS p.5). Dat u dan niet meer over die reis kan vertellen is ongeloofwaardig. Daarnaast is het, gezien de huidige strenge en individuele controles op de internationale luchthavens, minstens bij het binnenkomen van de Schengenzone, niet geloofwaardig dat u niet meer details kende van het valse paspoort waarmee u reisde om op eventuele vragen van de douanediens te kunnen antwoorden. In die context is het ook volledig ongeloofwaardig dat u het paspoort waarmee u reisde nooit zelf in handen had, zelfs niet aan de douanecontrole. In de context van deze opmerkingen verwijst het CGVS er nog naar dat uw moeder hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Volgens haar kregen jullie de paspoorten wél in handen om die in de luchthaven te tonen (zie gehoorverslag CGVS p.6). Uw moeder weet daarentegen niet onder welke naam ze naar Europa was gereisd, hetgeen omwille van bovenstaande redenen van strenge controles niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS p.8). Ten tweede werd u de vraag gesteld of uw moeder ooit Tibet verliet vóór 2011 (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 5). U antwoordt tweemaal dat ze zaken deed in Dram, waarvan u nochtans eerder had gezegd dat die stad in Tibet lag (zie gehoorverslag CGVS p.3). Pas toen u dat werd herhaald, gaf u aan dat uw moeder Tibet nooit voordien had verlaten. Deze manier van antwoorden doet vermoeden dat u niet de waarheid spreekt.

Verder stelt het CGVS ook vast dat u niet in het bezit bent van een 'green book' (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit is nochtans een belangrijk document voor de Tibetanen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat dit een document is dat is uitgegeven door de Tibetaanse overheid in ballingschap aan personen van Tibetaanse afkomst. Op basis van dit document wordt een soort 'taks' geheven binnen de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Het document kan zelfs op het 'Bureau van Tibet' in Brussel, België of in Kathmandu, Nepal verkregen worden. Uw verklaring dat u geen kans kreeg omdat u vanuit Nepal rechtstreeks naar hier kwam, houdt dan ook geen steek. U was immers verschillende maanden in de Tibetaanse wijk Boudha in Kathmandu én u was verschillende maanden in België alvorens uw gehoor op het CGVS werd georganiseerd. Bovendien merkt het CGVS nog op dat u zich niet liet registreren bij de 'Nelen Khang' ("Reception Centre") in Kathmandu en dat u niet naar India ging, alwaar

de Dalai Lama en de Tibetaanse regering in ballingschap zijn gevestigd, en waar het overgrote deel van de Tibetaanse vluchtelingen naar toe gaat (zie gehoorverslag CGVS p.3). U stelt dat de smokkelaar u snel naar buitenland kon brengen en dat u daarom niet naar India kon gaan. Dat u, in Nepal verblijvende, niet van de mogelijkheid gebruik maakte om via de "Reception Centra" naar India te gaan alwaar u dan een audiëntie met de Dalai Lama zou krijgen klinkt op zijn minst bevreemdend gezien het grote belang dat de Dalai Lama in het leven van de Tibetanen inneemt en de wetenschap dat bijna 100% van de Tibetanen zich laat registreren in de 'Nelen Khang' bij aankomst in Nepal.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat u een termijn van minstens twee weken werd gegeven om een extra document ter staving van uw verklaringen aan te brengen. Uw moeder werd expliciet gevraagd enig bewijs voor te leggen van jullie verblijf in Nepal (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 11). Na het gehoor op het CGVS voegen jullie een brief toe, opgemaakt op briefpapier van een klooster in Kathmandu. Daarop staat geschreven dat jullie samen in Nepal verbleven. Echter gezien de hierboven beschreven tegenstrijdige verklaringen, kan dit document op zich niet overtuigen, des te meer daar niet duidelijk is wie dit document heeft opgesteld. Het vermelden van een telefoonnummer om het CGVS contact te laten opnemen is niet voldoende. Het is enerzijds niet de taak van het CGVS om documenten ten voordele van u te verzamelen en het kan anderzijds niet overtuigen indien iemand aan de telefoon 3 het CGVS louter zou vertellen dat jullie samen in Nepal waren. Hoe dan ook, dit document stelde dat jullie samen vijf maanden bij W. verbleven, wat niet overeenkomt met uw verklaringen dat u in een gehuurd huis verbleef. De brief doet niet meer dan louter de verklaringen van uw moeder bevestigen. De documenten die u wel voorlegde, zijnde identiteitsdocumenten uit de Volksrepubliek China en foto's, kunnen bovenstaande bevindingen niet in positieve zin ombuigen. Ze bevestigen louter uw identiteit, meer niet.

Het CGVS verwijst ten slotte nog naar de asielaanvraag van uw moeder ten aanzien van wie eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming werd genomen op basis van gelijkaardige bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsplicht, waarbij verzoekers verwijzen naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet en machtsoverschrijding, de schending van de artikelen 3 en 14 EVRM, de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM en beroepen zich tevens op "humanitaire gronden".

3.2. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van de "regels van behoorlijk bestuur" in te roepen, zonder te verduidelijken welk beginsel zou zijn geschonden en waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden

beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Waar verzoekers poneren dat de beslissing met “machtoverschrijding” is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers niet toelichten waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissingen, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissingen zouden steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Dit onderdeel van het middel is, in zoverre al ontvankelijk aangevoerd, ongegrond.

3.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

4.2. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal omtrent de problemen met de Chinese autoriteiten geen enkel onderzoek heeft bevolen of contact heeft opgenomen met de instanties ter plaatse om dit te controleren. De commissaris-generaal is op basis van loutere veronderstellingen die niet gestaafd worden door concrete bewijzen of elementen tot de conclusie gekomen dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Het CGVS toont op geen enkel moment *in concreto* aan dat verzoekers geen problemen zouden ondervinden indien zij terug zouden keren naar Tibet. Er is onvoldoende onderzoek gedaan naar de concrete situatie en er zijn onvoldoende bewijzen dat verzoekers bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd. Het CGVS gaat enkel uit van gissingen en onbewezen veronderstellingen nu zij ter plaatse geen onderzoek heeft gedaan.

4.2.1. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om hun vervolging in China omwille van hun Tibetaanse herkomst en activisme geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien is de CGVS bij de behandeling van de asielaanvragen gehouden tot discretie; wat inhoudt dat hij geen contact opneemt met de autoriteiten waarvan de vervolging beweerdelijk uitgaat. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal moet dus geenszins bewijzen dat verzoekers verklaringen

bedrieglijk zijn, hij kan zich dienaangaande beperken tot het vaststellen van de ongeloofwaardigheid ervan.

4.2.2. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeksters bewering problemen te hebben met de Chinese overheid wegens de deelname van verzoekster en haar zoon aan manifestaties in maart 2008, klemt met het feit dat verzoekster zelf aangeeft dat “*de autoriteiten weten dat niet*” (gehoor moeder p. 9), verzoekster nog meer dan drie jaar in Tibet bleef alvorens te vluchten en beide verzoekers intussen wél een identiteitskaart en een kopie van de ‘hukou’ met administratieve stempels van na maart 2008 voorleggen, dewelken dus ná die manifestaties door de beweerde vervolgende overheid werden uitgegeven. Voor zover de deelname aan de manifestatie waarachtig was, *quod non*, kan geen actuele vrees worden aangetoond.

Evenmin zijn de door verzoeker beweerde problemen wegens zijn werk als reisbegeleider geloofwaardig gezien hij deze problemen situeerde toen hij een groep Nederlanders had gegend naar Dram alwaar ze ‘Free Tibet’ zouden hebben geroepen (gehoor zoon p. 16), terwijl hij eerder stelde dat hij Dram de eerste keer gezien heeft toen hij uit Tibet is gevlucht en hij evenmin kon aangeven of Dram al dan niet in Tibet zou liggen (gehoor zoon p. 3), noch kan hij duidelijk situeren wanneer dit incident precies zou hebben plaatsgevonden (gehoor zoon p. 17), wat de geloofwaardigheid van dit incident op zeer ernstige wijze onderuithaalt, te meer daar verzoeker nog vier maanden wachtte vooraleer te vluchten (gehoor zoon p. 17), wat ook afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees. Tevens stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker zeer onwetende verklaringen aflegde betreffende Buddha, zodat ten stelligste kan worden betwijfeld dat verzoeker(s) hier *überhaupt* heeft (hebben) verbleven.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de beweringen “*zo werd verzoek(st)er bedreigd en gezocht. De plaatselijke autoriteiten konden onvoldoende bescherming bieden. Verzoek(st)er werd met de dood bedreigt.*” en “*Verzoeker werd in casu wel degelijk bedreigd en de plaatselijke autoriteiten konden hier niets aan verhelpen*” niet concreet worden toegelicht en allerminst kunnen blijken uit het door hen naar voor gebrachte asielrelaas.

Voorts oordeelde de commissaris-generaal eveneens terecht dat verzoekers voorgehouden reisroute en reisdocumenten (gehoor moeder p. 8, gehoor zoon p. 13-15) ongeloofwaardig zijn en zij aldus niet aannemelijk maken illegaal gereisd te hebben. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekers niet in het bezit zijn van een ‘*green book*’ en ze niet geregistreerd waren bij de ‘Nelen Khang’ (“Reception Centre”) in Kathmandu.

4.2.3. Aangaande deze vaststellingen ondernemen verzoekers geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen (“*Het feit dat verzoek(st)er nog identiteitspapieren heeft bekommen in 2010 wil niet zeggen dat hij / zij geen problemen heeft gekend in Tibet*”, “*het feit dat verzoek(st)er niet in het bezit is van een Green Book wil niet zeggen dat haar / zijn verhaal ongeloofwaardig zou zijn of dat zij / hij geen problemen heeft gekend in Tibet*”), maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Derhalve blijven deze motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.2.4. Bovendien is de commissaris-generaal bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas niet verplicht onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst (RvS 9 juli 2007, nr. 173.351). De actuele situatie in het land van herkomst dient immers slechts nader onderzocht te worden, indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.654; RvS 12 oktober 2004, nr. 135.927; RvS 29 september 2004, nr. 135.540; RvS 1 juli 2004, nr. 133.438; RvS 20 februari 2004, nr. 128.406).

4.3. Verder stelde de commissaris-generaal eveneens vast dat verzoekster en verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die hun asielrelaas volledig ondermijnen. Verzoekers stellen dat het normaal is dat er enkele kleine verschillen zijn tussen de verklaringen van verzoekster en deze van verzoeker. Iedere persoon beleeft namelijk bepaalde feiten anders en zal deze dan ook op een

andere manier navertellen. Verder stellen verzoekers dat het perfect normaal is dat men na lange tijd en tevens rekening houdend met de stresssituatie, niet meer juist en exact alle data en de kleinste details kan herinneren. Volgens verzoekers gaat het tevens om twee aparte interviews en kan het zijn dat de vraagstelling over dezelfde feiten mogelijk anders zou zijn gebeurd waardoor de antwoorden kunnen verschillen. Indien er een andere vraagstelling zou zijn gehanteerd dan zou duidelijk gebleken zijn dat de kern van de verklaringen dezelfde zijn. Volgens verzoekers staat het wel vast dat er over de essentiële bestanddelen van het verhaal geen tegenstrijdigheden zijn en dat de verhalen elkaar perfect aanvullen.

4.3.1. Aangaande de vlucht van Dram naar Buddha verklaarde verzoeker met een vrachtwagen te hebben gereisd, waar enkel *“chauffeur, ik en moeder, alleen met drie van voor”* in het voertuig zaten (gehoor zoon p. 10, p. 18), terwijl verzoekster verklaarde met een kleine bus te hebben gereisd *“ik, zoon en er waren enkele nepalezen” (...)* *“Ja veel nepalezen van verschillende dorpen, samen met hen”* *“ik denk totaal van 8 of 7, was niet vol”* (gehoor moeder p. 4, p. 10). De tekeningen van de vrachtwagen/bus lijken evenmin op elkaar (bijlage gehoor zoon versus bijlage gehoor moeder). Eveneens verklaarde verzoekster *“ja, zelfde dag [van de grensoversteek] met de bus gegaan, ik vertrok, van daar ochtend vroeg, dan avond in Boudha aangekomen”* (gehoor moeder p. 4), terwijl verzoeker verklaarde de dag nadien [na de grensoversteek] pas een vrachtwagen te hebben genomen en *“in huis van de gids”* te hebben overnacht (gehoor zoon p. 11). Betreffende het verblijf in Buddha verklaarde verzoeker dat ze een huis gehuurd hebben, met name *“een kamer en keuken”* (*“En badkamer?”*) *“Ja. Beneden daar. Meer niet.”* (gehoor zoon p. 9), terwijl verzoekster verklaarde bij een kennis W. te hebben verbleven die woonde in *“Groot gebouw, 4 of 5 verdiepingen, hij woont op de 2de verdieping. Die kamer en zo, totaal met toilet 7 kamers”* (gehoor moeder p. 5). Verzoeker stelde dat de persoon die de smokkelaar regelde en hen kwam ophalen toen ze van de vrachtwagen stapten N. was en dat zijn moeder die kende (gehoor zoon p. 13), terwijl verzoekster ontkende zo iemand te kennen (gehoor moeder p. 7) en stelde dat W. hen kwam ophalen (gehoor moeder p. 11).

4.3.2. Verzoekers overtuigen gezien de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden allerminst. Het betreft hier allerminst kleine details of data doch wel eenvoudig waarneembare elementen die eenieder die dergelijk relaas zou hebben ervaren op dezelfde manier zou moeten weergeven. Geenszins kan worden verwezen naar een wijze van vraagstelling om te verschonen dat verzoekers tegenstrijdig zijn daar waar men enkel met drie, dan wel met meerdere onbekenden een reis ondernam, al dan niet ergens blijven overnachten is, drie kamers gehuurd, dan wel gelogeed heeft in een appartement van zeven kamers en verschillende namen geeft aan dezelfde persoon. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekers zenuwachtig waren, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Evenmin kan het feit dat dit lange tijd zou zijn geleden dienen als verschoning, te meer daar verzoekers Tibet pas verlaten hebben in januari 2011 (gehoor zoon p. 2).

4.4. Daar waar verzoekers in deze nog aanvoeren dat zij niet hebben kunnen antwoorden op de argumentatie van de tegenpartij, stelt de Raad vast dat dit middel geenszins concreet gemotiveerd wordt. In deze benadrukt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven geldt, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

4.4.1. In zo ver dat verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal hun verklaringen uit de context heeft gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd heeft, laten verzoekers na concreet te duiden welke verklaringen op welke wijze en met welk gevolg verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd. Het is de taak en de plicht van de Belgische asielinstanties om grondig en zorgvuldig te werk te gaan bij het onderzoek van de merites van elke individuele asielaanvraag. De beoordeling van de deugdelijkheid, de coherentie en de waarachtigheid van de verklaringen maakt integraal deel uit van de behandeling van een asielaanvraag, zodat de CGVS bezwaarlijk kan worden verweten nauwgezet na te gaan of de verklaringen tijdens het CGVS-verhoor niet strijdig zijn met eerder afgelegde verklaringen, met

verklaringen van andere familieleden die hetzelfde relaas hebben meegemaakt of met objectieve gegevens uit het administratief dossier. Het is evenmin onredelijk dat van verzoekers die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, verwacht wordt dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de essentiële elementen van hun asielaanvraag en over eenvoudige visuele kwesties en belevingen, in het bijzonder daar waar zij voorhouden samen te zijn gevlucht. Aldus kon de CGVS bij de vaststelling van deze manifeste en relevante tegenstrijdigheden besluiten dat dit in ernstige mate de geloofwaardigheid van de asielmotieven aantast.

4.5. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

4.6. Verzoekers verwijzen naar de door hen “*op vraag van het CGVS*” bijgebrachte documenten omtrent hun verblijf in Nepal, terwijl de Raad vaststelt dat verzoekers hiertoe inderdaad verzocht werden, doch tot op heden geen bijkomende stukken hebben voorgelegd die bovenstaande vaststellingen en motieven vermogen te wijzigen. Aangaande de reeds voorgelegde stukken verwijst de Raad naar de motieven en conclusies van de bestreden beslissingen.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers beroepen zich op de artikelen 3 en 14 en 5 en 8 EVRM en tevens op “humanitaire gronden”. Verzoekers menen dat zij bij terugkeer niet in veiligheid zullen zijn en dat de veiligheid en vrijheid geenszins is gewaarborgd in hun land van herkomst. Door hun land te ontvluchten zijn verzoekers blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Verzoekers worden nog steeds gezocht en zullen tevens mishandeld worden. Indien verzoekers gedwongen worden terug te keren naar China, hebben zij geen enkele bron van inkomsten, hebben zij geen plaats om te verblijven, zijn zij zelfs niet in staat om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken en zal hun familie nog steeds gezocht worden. Verzoekers stellen dat het quasi onmogelijk is om in hun land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij bij terugkeer zullen mishandeld en uitgestoten worden. Verzoekers verblijven reeds verschillende maanden in België, hebben inmiddels hier een band opgebouwd en hebben zich geïntegreerd in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Ze kennen reeds goed Nederlands.

5.1.1. Met betrekking tot de verwijzingen naar het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

5.1.2. Hoe dan ook de echtgenoot van verzoekster en haar twee dochters wonen nog altijd in hun *hometown* in Chamdo (gehoor moeder p. 2-3, gehoor zoon p. 4) en stelt verzoeker dat zijn vader (en zijn zussen) niet betrokken is (zijn) in “politieke dingen” en dat hij evenmin van plan is naar hier te komen, zodat verzoekers allerm minst aannemelijk kunnen maken dat zij bij een terugkeer geen enkele bron van inkomsten en geen plaats om te verblijven zullen hebben en niet in staat zullen zijn om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken; evenmin blijkt hieruit dat “*hun familie nog steeds gezocht worden*”.

5.1.3. Verder ziet de Raad niet in hoe een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen voorliggen. De Raad wijst erop dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig wordt aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Evenmin kan worden ingezien hoe een schending van de artikelen 5 of 14 EVRM zou voorliggen. Verder wijst de Raad erop dat armoede en humanitaire overwegingen geen beroep op internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

5.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). In de verzoekschriften vragen verzoekers echter geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van hun asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekers in geval van terugkeer naar China een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK